tema lootus-õiest! Tõeste, mina näen nüüd ka tema tõmmukaid pilusilmi kõrre wahelt wahtima — tule, juttusta minule kõiki, mis Sina tead Im-hotepi tütrekesest Memfisi linnast!" Ja tema talutas oma kallikest õispuu warjulise põesa alla.

„Thaiis oli," jutustas Gotthold, „kõige kenam neiu wanas pyramiidi linnas ja oli oma onu-poja Nehho, Apispreestri, kihlatud pruut. — Seal tuli üks suur õnnetus. Üks Typoni wõeras, kes kauge Saarde-Kuningriigi saatekonnaga tulnud, tema silm langes tõmmuka Thaiisi peale ja tema süda läks leekama, aga enne kui nemad wõeraste Jumalate maale põgeneda jõudsiwad — oli wist äraandja ärkanud. — Niiluse laene, mis templilinnast mööda kohas, paiskas ühe ruuge juuksetega surnukeha templi trepi peale Üks hirmus asi oli sündinud, surnukeha läbi oli pühitsetud wesi roojastatud — kas oli see üks mõrtsukategu, kas oli üks õnnetus? Ja kui kergest oli Jumalate wiha sütitatud, sest see oli just selle aea eel, kus Pealt- ja Alt-Egyptuse Issand wesiwärawat Niiluse wõtmega lahti teeb, kus Jisisi peast tilk kukub, jõge paesuma paneb ja otsata höiskamine ehk otsata leinamine läbi maa kostab. See oli üks paha täht! Pühad kassid ja koerad roomasiwad wingudes läbi templi, ka püha pull Apis oli haiglane ja ei tahtnud süia; tema Preester Nehho käristas aga omad walged riided

lõhki ja oli ööd ja pääwad nuttes silmili maas. Püha pääwa kardeti rohkem kui teda oodati, ja juba oli nõuuks wõetud Niilasele tema harjunud ohwrit, üht ehtetatud neiut Preestri sugust, pakkuda — Thaiisi noorem õde Neesert oli selleks wälja walitud. — Koledast auustatud neiu palwed ei aitanud ühtigi, kust pidi ka kedagi tema asemele leitama — kuida kohkusiwad aga Preestrid ja naesed, kui lilledega ja wiljadega ehtetatud lawa peal kallimas ehtes kena Thaiis ilmus — kuldseist kettidest tättest ja jalgest nii kammitsetud, et tema waewalt ohwri-waagnat kinni pidada suutis. — „Sina oled ühe Preestri pruut," hüdsiwad hulgad, „Sind Niiluse Jumal ei taha!" — „Mina olen üks neiu, nagu see teine," wastas tema uhkest, „ja minu õnn on Niiluses!" Keegi ei saanud tema jutust aru, kui aga üksi tema isa ja Apispreester Nehho.

Pikk kohkutaw aeg tuli. Preestrite ühehäälised, igawad laulud kostsiwad, ja lilled Thaiisi pea peal närtsisiwad Typoni ägeduses. Wiimaks, wiimaks kerkis Niiluse wesi natuke; waljumini ja käredamini kostsiwad Preestrite laulud, ja wahwa meelega kargas Thaiis surma sisse. Keerutates õliwad ennast laened tema üle kokku ja tõusiwad ja tõusiwad, weeresiwad wahutates üle kallaste — püha tilk oli langenud — Jisis oli ohwrit-wasta